L'antisemitisme també fereix Catalunya.

Opinió | 08-04-2013 | 08:25

Vergonyantment llegeixo que una llibreria jueva de Girona ha estat impunement atacada i pintats amb eslògans de "Palestina lliure" els seus aparadors, més l?emblema comunista de la falç i el martell i una estelada. Més que una llibreria, l'objecte de l'agressió judeofòbica és el museu i centre cultural hebreu de Girona, Bonastruc ça Porta. Un grup de desconeguts ha signat l?acció en nom del col?lectiu d?extrema esquerra "Arran", la qual cosa aquesta organització independentista d'extrema esquerra ja s'ha afanyat a desmentir a través d'un comunicat adreçat als mitjans.

El darrer paràgraf de la notícia, que trec del Singular Digital diu: "El museu, però, (sic) no té cap relació amb l?Estat hebreu ja que és propietat d?un patronat públic i l?Ajuntament de Girona. De fet la CUP de Girona va ser inclosa a l´Informe de l'Antisemitisme a Espanya del 2011 com a exemple de ?presència de l´antisemitisme en institucions i organitzacions? per aquest fet.".

Em cau la cara de vergonya aliena. I si un partit que s'arrengleres amb el catalanisme fes el mateix en una llibreria espanyola a Israel, ho condemnaria immediatament, com condemno aquesta lamentable agressió. Les formes violentes no són democràtiques, i menys si s'usen per defensar conceptes que, a priori, ho són. Si més no al nostre país. I dit això; què ens importa a nosaltres el tema de Palestina? No tenim prou feina i misèries a casa nostra (que estem amb la caixa a zero) com per anar a recercar figues a altres paners que ens queden a més de 3.000 quilòmetres? De vegades, com a català, em sento estúpid. Veig gent del meu país que trenca llances per històries que li queden a anys llum, i, en canvi, quan es tracta de defensar el propi, s'amaguen. No defensen mai les tesis del Govern català, només l'ataquen a la mínima que poden. I en canvi es comprometen per gent que, sincerament, mai no he vist que defensés Catalunya, ben al contrari: a mi palestins m'han insultat a la meva ciutat, Barcelona, per parlar català en un bar, la qual cosa no ha m'ha fet mai cap jueu, que quedi clar. Quin país som! Jo no veig que per nosaltres, fora d'aquí, es trenqui la cara ningú. Perquè atacar una llibreria jueva de Girona en nom de Palestina, és trencar-se la cara... per Palestina, a més d'esgrimir antisemitisme, oi?

Això de l'antisemitisme, però, no ve d'avui. Ni d'aquest segle, ni del passat, quan als camps nazis alemanys es van carregar sis milions de jueus de totes les edats, condicions i procedències. D'això, a la naixent Espanya de fa cinc segles, ja se'n van cuidar els Reis Catòlics, o sigui, que la malaltia no és pas nova.

Parlo dels jueus i de les seves creences, la majoria dels que es van voler quedar a aquella Espanya ultracatòlica dominada per aquella bona i tolerant gent de la santa Inquisició, van haver de fer veure que eren conversos per salvar la pell davant l'ofensiva ideològica [com van fer els que els van succeir fins a Franco] d'aquells ja feixistes medievals, que els perseguien i els van expulsar d'aquella tancada i repressora Sefarad pel sol fet de practicar una altra religió..., de parlar una altra llengua i de tenir com a pròpia una altra cultura (llegiu "Dins el darrer Blau", una història de xuetes mallorquins, de Carme Riera: fa feredat) i que avui (sense repressió religiosa, l'única que no hi ha a Catalunya) Girona els representa un bastió absolut. Pel seu call i per la seva història. I no oblidem que el 70% dels catalans, portem sang jueva. Parlo de cultura versus barbàrie. I la notícia del Singular Digital ho explicita ben clar. No pretenc justificar res, però, assabentat de la història i sense amnèsia ni cap mena d'odi a a jueus, cristians, musulmans o animistes, pel sol fet de ser-ho, tampoc no accepto que em facin passar bou per bèstia grossa."No som antijueus, som antisionístes", he llegit en algun post de la xarxa. No, no m'empasso el gripau. De cap manera. Perquè és com afirmar: "no sóc anticatalà, sóc anticatalanista". I no, no me l'empasso el gripau.

Els jueus són els jueus, i la gran majoria dels que hi ha al món, no tenen res a veure amb l'Estat d'Israel, ni tots són ultraortodoxos, ni tots tenen el judaisme com a religió. I molts ni tan sols són religiosos. Els ciutadans israelians tampoc no tenen res a veure amb les decisions del seu govern, de cap manera. I qualsevol ciutadà d'un país democràtic com és Israel (únic en la regió, per cert, on les dones tenen tots els drets que tenen els homes, i no pas com passa a Palestina, on les dones no poden participar ni en una marató), no pot decidir si no és en perióde d'eleccions quines decisions pren l'executiu. Com passa a tot el món civilitzat que, òbviament, inclou la gran part de l'occidental. I la llibreria atacada és a Girona, no pas a Tel Aviv, i està regentada per catalans, ja siguin jueus, evangèlics, cienciòlegs o budistes. I tampoc no depèn del Govern d'Israel, sinó de l'Ajuntament de Girona.

Però, en canvi quan a l'Estat d'Israel hi ha bombes i atemptats de terroristes que viuen a tres quilòmetres, i els llencen coets que no són precisament de focs d'artifici (el de coet és un eufemisme pervers del lèxic propalestí de molts mitjans com TV3), moren o es queden en cadires de rodes: i en són els grans perjudicats anònims. I aquest fet no es publicita, com no se'n publiciten d'altres, no fos cas que, per la opinió pública, "els pobrets palestins de Hamàs et al, deixessin de ser les víctimes de les quals els jueus i els americans n'abusen reiteradament", i els caigués el vel i esdevinguessin davant l'opinió pública el que són realment, i no el que diuen ser, ells i els seus marmessors, que sovint ho fan des de tan lluny com Catalunya. Això també cal recordar-ho. Hamàs és una organització terrorista com ETA o com les Brigades Roges, que assassina innocents indiscriminadament en nom de no se sap ben bé què, i als quals titllen cínicament de "víctimes colaterals", com fan tots els terroristes per justificar les vides segades o arruïnades.

I tots aquests defensors acèrrims i incondicionals de Palestina (que comparada amb Israel no deixa de ser el tercer món... perquè ells volen, tot sigui dit), això ho solen obviar sistemàticament. Com si els drets de la gent, dels éssers humans, comencessin i acabessin a Gaza i a Cisjordània, i els terroristes palestins (el gran principi fonamental dels quals és la destrucció de l'Estat d'Israel) fossin uns herois, o uns sants que lluiten contra el mal i, que amb els seus despropòsits i el vessament de sang innocent de nens, dones, vells, pares i mares de família, alliberen un poble que ni tan sols és capaç d'organitzar-se civicament com a tal. L'altre dia alguns manifestants (el cert i en favor de tota la resta, és que no eren més d'un centenar) van esgrimir les sabates davant Obama, com a crida i advertiment perquè marxes d'allà de territori palestí. Què volen? que tots tornem a l'edat de pedra?, sabata amenaçant en mà.

Potser ens caldria llegir una mica més la història rigorosa, els seus fets, i el per què de tot plegat.

Perquè, ja que hi som i posats a repassar-la, la història, resulta que deixa clar que l'odi àrab cap als jueus no ve des de la declaració d'independència d'Israel que va proclamar en nom del sionisme David Ben-Gurión el 1948: resulta que és continuat i obsessiu, i ve de centenars d'anys abans. De molts centenars d'anys abans, quan en una terra que per cert no es deia Palestina, sinó molts noms distints, com ara Regne de Judea (allà on va néixer Jesucrist i on va ser crucificat...com a jueu!), i els jueus ja ho intentaven de conviure amb els àrabs, sense cap èxit, per cert. Com passa avui. Ara Judea, però, forma part de Palestina, ves per on. Encara que el toponímic geogràfic ho diu tot. De fet, i seguint amb la història, la primera ocasió en què es va utilitzar el terme "poble palestí" va ser molts anys després de mort Jesucrist, perquè va ser en els anys 20 del segle XX, i únicament com a reacció al moviment sionista. Ni faig ni deixo fer...vaja. Per això cal llegir la història, i reflexionar.

No els van matar quatre i d'una revolada sis milions de jueus en tres anys a l'Alemanya de Hitler: hi va haver tot un equip; més que això: una estructura piramidal que dissenyava els plànols de la mort, i que, una vegada acabada la guerra i salvats molts d'ells dels judicis a Nuremberg, amagats en repúbliques bananeres o canviats d'identitat i protegits per dictadors de països de la seva mateixa corda, s'han tornat a reproduir i ens han envoltat de nou, com si es tractés d'una de les set plagues, quan encara no fa ni un segle d'aquella tempesta fúnebre. I ni que ara molts d'aquests es disfressin de "justiciers" i enarborin l'estelada o la rojigualda, està clar que porten la xenofòbia implícita, ja sigui per creença personal o per ensinistrament ideològic.

L'antisemitisme és malaltís: ningú que el pateix no ho reconeix explícitament, ni té en compte la seva gravetat. Però dissortadament el cert és que avui encara hi ha molts malalts. Només cal que entreu a twitter i observeu molts avatars anònims que fan apologia del nazisme i del franquisme. Fan por. I segueixen allà amb la seva simbologia totalitària, amenaçants i insultants, enlairant Hitler i Franco, sense que cap policia hi faci res. Sembla que algunes d'aquestes policies tenen massa feina vigilant processos de drets nacionals de països majors d'edat, i elaborant informes falsos dels polítics que els encapçalen.

Fuente: GN
Autor: Santi Capellera i Rabassó